

Паула Лайт

Демонът Ахмед Доган
(продължение на Демонът на
републиката)

Не смятах да пиша това продължение. Знам, че Ахмед Доган отдавна се е простил с всичко човешко и за него думата съвест би прозвучала по-неразбираемо и екзотично от словата, изписани в древен ръкопис. Решението ми беше променено от някои читателски коментари. Хората изразиха мнение, че ставам жертва на лична омраза и че прекалявам по отношение на този нашенски политик. Искам да заявя най-категорично, че грешат. Не мразя Ахмед повече, отколкото бих мразила треската в моята градина или листните въшки. Това са създания, които вредят, троят и задушават и тяхната същност просто трябва да бъде изкоренена и унищожена. Това е необходимост и няма нищо общо с любовта или омразата. Необходимост е и да проветрим добре своята най-нова история, защото от спотаени истини, от недомлъвки или половинчати намеци е заприличала на воняща гробница на доброто, светлината и демокрацията. Истината трябва да бъде казана, не, ИЗКРЕЩЯВАНА на висок глас. Трябва всеки да чуе, че царят има магарешки уши. Тя, голата, неукрасена истина е нужна и на живите и на мъртвите, защото общество без справедливост и нравствени присъди е обречено на гибел. Затова искам да ви разкажа една много страшна приказка, приказка с двама герои – чер и бял, приказка за двама младежи, единият от които сега е по върховете на властта и се зове Ахмед Доган, а другият... другият се е казвал Марио и сега е в гроба, откъдето вече близо двадесет години напразно чака справедливост. Затворете очи и тръгнете с мен назад, към миналото. Годината е 1977, а мястото на действието град Шумен.

През 1976 година Ахмед Доган, който тогава се е представял като „Меди Доганов“, след пламенните си комсомолски изяви в казармата и след цялото си лакейско усърдие най-после намира своя трамплин, който ще го изведе вън от редиците на прогресивната работническа класа и влиза, по своя молба и с голямо желание, в Държавна сигурност. Благоприятният резултат в неговата кариера не закъснява и същата година става студент по българска филология във Висшия педагогически институт (ВПИ) – Шумен. Дали действията, за които ще разкажа, са били резултат на една от първите бойни задачи на агента или са се породили от престараването на слуга, който се чуди как да угодничи на господаря си, не знам. Допускам по-скоро първото, защото още в ония години се е подготвяла основата за ония грозни действия на античовешко и антисоциално насилие, наречени „Възродителен процес“.

Ахмед заговорил на ляво и на дясно как иска да научи повече за корените на населението от своя край и за това какъв е произходът му. Заедно с един художник от своето село, вдъхновен от „патриотичен трепет

и плам“, героят започнал разкопки в стари турски гробища и проглушил ушите на всеки, който е бил готов да го слуша, как сред тленните останки на покойните е имало скрити кръстчета и други християнски символи. Целта била ясна. Да се доведе до съзнанието на хората идеята, че в оня край всъщност няма етнически турци, че евентуалното им преименуване и „връщане“ към християнското самосъзнание би възстановило историческата справедливост и не би представлявало насилие над вярата и етноса.

Това, че Доганов е действал с агентурна задача става ясно и от факта, че Шуменски всекидневник няколко пъти е отразявал резултати от тия прословути разкопки на младежа, който търси „истината“ за историческия си корен.

В кръжока по старобългарски език Ахмед се запознал с Марио и станали не само колеги, а и приятели. Марио бил изключително интелигентен и чист млад мъж. В ония години ходел с дълга коса и брада и приличал малко на Исус, както го представят в историческите филми. За жалост, подобно на много учени и интелектуалци, бил твърде чисто-сърдечен и невеж за подлостта, тарикатлъците и лицемерието, които са част от реалния живот. Затова искрено вярвал на своя колега Ахмед и споделял неговите вълнения от „откритията“. Така и не забравил станалото в ония времена, което по-късно го обрекло на гибел.

Изтекли много години. Докато, под крилото на Държавна сигурност Доган се преместил в София и продължил да гради престижна академична кариера, Марио стигнал до там, докдето в България може да се добере твърде талантлив, но без връзки, без подходящи роднини и без агентурна биография млад човек. Станал асистент и преподавател в Шуменския университет, правоприменик на някогашния ВПИ – Шумен. От 1990 година, той все по-слисано и възмутено започнал да следи политическата кариера на някогашния си колега, който сега стигал до самите върхове, залагайки на етническата карта. Нали бил чувал лично как същият този човек твърдял, че коренът и произходът на цялото етническо малцинство в оня край е български?! Клетият наивник не разбираше, че в случая с Ахмед интересът клати феса. Докато през 1976 г. за него и за господарите му от ДС било изгодно да размахва нашенски калпак, сега вече ония, които го били вербували искали агент и манипулатор сред етническите турци, тоест, очаквали от него вече да размахва фес. Така Доган набързо се предрешил като смел борец за правата и свободите на малцинствата и всеки свидетел на предишните му роли ставал неудобен... Не приемайки политическата и човешка позиция на Меди

Доганов, Марио написал няколко материала срещу бившия си състудент и колега от кръжока по старобългарски. Не разбирал ли младият асистент с кого си има работа? Може би, е трябвало да си спомни за оня диалог във „Време разделно“, в който Манол говори за поганците. За съществата – безродници без душа, без съвест, без чувство за дълг, без любов, които обитават тъмната бездна на проклятието и предателството. Кой знае дали е разбрал напълно, че става дума не за човек, а за демон? Едва ли, тъй като писал няколко писма на Доган в опит да събуди „съвестта му“. Ала мисля, че дори и да е разбирал пак не би се спрял, защото съществуват хора, за които изричането на истината на висок глас е по-важно от всичко друго на света. Марио е бил един от тия хора. Затова, продължил да си спомня миналото и да подготвя изобличаването на Доган.

Няколко месеца преди смъртта си, споделил с няколко души, които още са живи и помнят, че Ахмед му изпратил хора, които го предупредили да „не се занимава с глупости, та да не стане някоя беля...“ Има личности, които при подобни обстоятелства биха замлъкнали, защото заплахата била повече от явна. Това не се случило при асистента. Подразнен от заплахите, той ревностно се захванал да събира доказателства за онова, което се случило през 70-те години на миналия век. Споделил с учудване и тревога със свои близки, че в перфектно подредените периодични издания на Шуменските всекидневници в читалищата липсват броеве и то точно онези броеве, в които Ахмед Доган е публикувал материали за търсенето на своите корени. Не се отказал от усилията си. Само споменал, че работата му малко се усложнява. Разговарях с човек, който ми сподели, че очаквал Марио да му гостува на определена дата, но не се появил. Малко след това, този негов приятел с ужас прочел в „168 часа“, че Шуменски асистент се самоубил във вилата си в село Стойките, Смоленско. „Самоубийството“ било извършено с автомат Калашников, а на местопроизшествието били открити следи от седем изстрела (!). Правете си изводите сами. Не е трудно да се стигне до заключението. Разбира се, уверена съм, че Доган няма нищо общо с изпълнението на кървавото деяние, което само луд би нарекъл самоубийство. Уверена съм също, че в деня и часа на настъпване на смъртта се е намирал на стотици километри от мястото, с желязно алиби, по-невинен от агънце. Убийците са сред неговите ортаци в ДС, за които било крайно неудобно да се поолющи позлатата от ореола на Ахмед на борец и мъченик за каузата на етническите турци. Нали чрез него, чрез тази удобна машина те успявали и успяват и до днес да държат в ръка коза на

етническите взаимоотношения и да цакаат всички останали с аргумента за запазване на гражданския мир? Докато Доган не се махне от политическия живот на страната, тъмни, ретроградни обществени кръгове ще държат в ръцете си парламентарното мнозинство.

Ето заради такива конюнктурни игри и подли сметки си е отишъл от този свят един прекрасен човек, чийто единствен грях е, че настоявал да се тури край на политическото лицемерие и да се чуе истината. Той не само е мъртъв, а и заклеямен и опозорен като самоубиец. Всеки самоубиец е малодушен и жалък страхливец, който бяга от житейските предизвикателства. Марио е бил смел и чист мъж и не е посегнал на себе си! Виждам хубавата му и малко тъжна усмивка, лицето му, осветено от най-прекрасния човешки стремеж. Стремежът към правдата. Дали ония, които са окървавили ръцете си, го сънуват понякога? Надявам се Ахмед да спи трудно и да сънува злокобни кошмари като Макбет. Надявам се, когато затвори очи и падне мрак да чува шепота на мъртвите, които мълвят своята нравствена присъда. Засега Марио и неговата истина са затъпкани в гроба, а някои нещастници са спокойни, че уста, пълни с пръст, няма да проговорят. Грешат! Мъртвите могат да шепнат и дори да крещят истината. Те имат своя защитник, недосегаем за нищожеството, станало причина Марио да умре. Този защитник е над всички нас и е в Светлината. Някои го наричат Йехова, други Аллах, трети с други имена, но той е един и бди над делата ни.

Умолявам турците да се осъзнаят и да спрат да подкрепят един безродник, поганец и предател! Не сквернете паметта на близките си, подкрепяйки този злодей, братя и сестри! Не позволявайте да се възползва от вашата наивност, страх или бедност, защото, ако от страх замлъкнат всички, дори камъните биха закрещели, за да разобличат такъв негодник! Помислете си! Говоря ви от името на мъртвия Марио и на мъртвия Ахмед Емин! Не ставайте причина Доган да продължи да пръска зловонието си върху земята, която споделяме от векове, върху нашата Родина!

Посвещавам този материал на Марио и моя приятел от младини, Шейхул, загинал като борец през възродителният процес. Нека паметта ви да бъде светла и чиста, каквито бяхте самите вие!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11274>]